

potřebné známky, vkládali jsme ji v průhledném sáčku ke korektuře. Ne-pochybně a jistě i pro poštu zcela vhodné opatření, dobře fungující nota bene v Praze u Orbisu a nadto u nás téměř dvě léta. Ale chyba lávky! Především měsíc celou zásilku nám poštovní úřad Brno 2 vrátil, nic se neohlížeje, že zdržuje naši práci. Vskutku také jsme se zdrželi o celé tři dny. Ale protože na ty právníky, kteří přece jsou kde komu nepříjemní, musí se jít úředně, šlo se na nás s paragrafy. A tak jsme dostali tento výnos: »Zpět! 1. Úprava adresní strany obálky jest dle § 4 odst. 4. lit. a. b. listovního sazebníku nepřipustna. — 2. Dle téhož sazeb. § 5 odst. 3. a) nesmějí se v otevřené obálce zasílati neoražené (podtrženo!) nebo orážené pošt. známky. Podpis nečitelný, razítko Brno 2, 23. XI. 33. — 22. — 10.« (Dokladem na požádání posloužíme.) Pochopitelně, že redakce úplně zmlkla, když se dozvěděla, jaký delikt páše už 2 léta. Když jsme se vzpa-matovali, podivili jsme se, proč revisní orgán nedostal úřední »nos«, že tohle trpí dvě léta, a pak zjistili jsme si: ad 1. že § 4 odst. 4. lit. a, b nic nepřikazuje, nýbrž jen doporučuje přepis zpáteční adresy, ad 2. že je zcela notorické, že tu nešlo o zasílání poštovních známek, tedy cenin po-dle § 5 odst. 3. lit. a, neboť je samozřejmé, že těch 30 hal. není úplata za korigování.

Ale mýlil by se, kdo by myslil, že jsme podali stížnost. Co by nám totiž bylo platné, i když by nám nadřízená instance pošt. úřadu Brno 2 dala za pravdu. Udělá-li nám nějaký poštovní zřízenec tuto věc zase, mů-žeme si stěžovati znovu, ale nikdo nám nenahradí, ani obchodní podnik ČSP. ztrátu času, leda že by nám zaplatil náhradu škody nákladem ce-lého čísla. A tak majíce s poštou zkušenosti i jiné, na příklad pokud jde o expedici v administraci, kde málem už si to budeme vozit sami, a pošta bude vybírat jen poštovné, příště to uděláme s korekturami složitěji, aby na nás nikdo z tohoto obchodního podniku nemohl. Divte se pak, že sku-tečný obchod nerekuruje. Je to také jeden důvod jejich deficitního hos-podářství.

Red.

O NEZAMĚSTNANOSTI A PRODLOUŽENÍ ŠKOLNÍ NÁVŠTĚVY přednášel dne 30. listopadu 1933 Ing. Rosa v Sociálním ústavu českoslo-venské republiky. Nezaměstnanost není dnes již zjevem přechodným; i když poměry odbytové se zlepší a stanou se normálními, přece neza-městnanost udrží trvalý pokrok techniky a průmyslový rozvoj všech států. Tuto nezaměstnanost lze zmenšiti zmírněním přílivu zemědělského dorostu do měst, zintenzivněním zemědělské výroby, kolonizací velkých statků, odlesněním a odstraněním anarchie v průmyslovém podnikání. Zbytek nezaměstnaných není však možno ponechat v dnešním stavu trvalé krise již z důvodů mravních. Proto je třeba rozdělití celkové množ-ství práce stejnoměrně na všechny osoby práce schopné a poměrně zmen-šiti pracovní povinnost jednotlivce. K tomu mohou vésti dvě cesty. Zkrá-čení pracovní doby denní a zkrácení pracovní doby celoživotní. Bude třeba snížit počet pracovních hodin radikálním způsobem, aby dvojí smě-nou se hospodárně využilo zařízení závodů při snížení nepřímých výloh. Při zkrácení doby celoživotní práce je třeba buď snížit dosavadní věko-vou hranici pro nárok na důchod starobní nebo také posunouti začátek pracovní doby ze 14 na 15 let. Pravděpodobně bude třeba pomýšletí na obojí způsob zkrácení celoživotní doby pracovní. Pozdější nastoupení do práce vyžadovalo by buď prodloužení školní docházky o jeden rok, na což dnes není naděje, nebo by bylo třeba posunouti věk, ve kterém dítě počíná navštěvovati školu na sedmý rok. Toto opatření doporučují lékaři a učitelé zejména také ze zdravotních důvodů. Přednášející vyslovil se také pro značnou redukci pracovní doby dělníků od 14 do 16 let; vhodná opatření mohla by tu stanovit pracovní podmínky. Toto opatření mělo by zcela určitě za následek vývin zdatnější pracovní mládeže, takže pak teprve by se mohla náležitě uplatniti všechna sociální, kulturní a tělový-chovná zařízení pro mládež.

Dr. Jindřich.

SOUDNÍ PRAXE KANDIDÁTA ADVOKACIE NEZAKLÁDÁ POMĚR SLUŽEBNÍ. (Výtah z rozsudku vrchního pojišovacího soudu v Praze ze

dne 30. října 1933, č. j. Cpo 407/33-1.) Žalobce domáhal se žalobou započtení poloviny nepojištěné doby, po kterou byl zaměstnán u soudu jako kandidát advokacie. Vrchní pojišťovací soud rozsudkem shora označeným zamítl žalobu s konečnou platností z těchto důvodů:

Odvolační soud neshledal, že první soud nesprávně rozhodl daný případ, když žalobu zamítl, byť se i mýlil ve svém názoru, že žalobce byl vyňat z pojistné povinnosti podle § 2 č. 3 pens. zák. proto, že šlo u žalobce o doplnění theoretického studia praktickým zaměstnáním, jinak proto, že u žalobce nešlo během jeho soudní praxe podle § 2 lit. a) adv. řádu o smluvní služební poměr, podléhající pojistné povinnosti. Ustanovení § 2 č. 3 pens. zák. má na mysli výkon prací, podléhajících pojistné povinnosti v době studia posluchačů vysokých a odborných škol, pokud zaměstnání jejich jest předepsaným nebo obvyklým doplněním jejich theoretického studia. Tomu však není u žalobce, který uvedenou praxi ani nemohl vykonávat během studia vzhledem na ustanovení § 2 lit. a) adv. řádu, nýbrž teprve po skončených právnických studiích a odbytých zkouškách.

Soudní praxe podle § 2 lit. a) adv. řádu byla praxí předepsanou pro kandidáta advokacie, soudní praxe kandidáta advokacie byla pak průpravou k povolání advokáta a sledovala pouze účel, aby se kandidát advokacie dostalo soudní praxí vědomostí potřebných pro povolání advokáta (§ 4 zákona č. 1/1911 ř. z. o soudní praxi právních praktikantů nesoudcovských, § 6 nař. min. sprav. č. 5/1911 ř. z.), jež jest prováděcím nařízením tohoto zákona a aby odbytím této praxe splnil kandidát advokacie podmínku předepsanou pro výkon advokacie (§ 1 lit. a), § 2 lit. a) advok. řádu).

Předpis § 6 nař. č. 5/1911 ř. z. ve větě 2. prohlásil také za nepřipustné využití pracovní síly právního praktikanta nesoudcovského, jež by odporovalo účelu výcviku k povolání, jež sledovala praxe.

Naproti tomu nepřipouštělo ustanovení § 9 nař. min. sprav. č. 192/1897 ř. z. o přípravné službě soudcovské se zřetelem na převážný vyučovací ráz přípravné služby soudcovské pouze využití pracovní síly soudcovských právních praktikantů, jež by bylo na újmu účelu, jehož bylo dosíci přípravnou službou soudcovskou, t. j. seznání všech odvětví soudní služby a výchova k povolání soudce a státního zástupce (§ 6).

Ze srovnání těchto ustanovení o možnosti využití pracovní síly těch kterých právních praktikantů plyne, byť i § 8 nař. č. 8/1911 ř. z. stanovil, že nesoudcovští právní praktikanti jsou povinni zásadně dodržovati úřední hodiny soudu a býti k dispozici soudu pro nutné služební výkony a mimo obvyklé úřední hodiny a soudní budovu jako zapisovatelé, že bylo lze kandidáta advokacie zaměstnat pouze v omezeném rozsahu, nebyl tedy kandidát advokacie povinen konati práce a justiční správa nebyla oprávněna požadovati práce, jichž kandidát advokacie pro své příští povolání advokáta nepotřeboval.

Kandidát advokacie nepřipravoval se tudíž k povolání úřednickému u státu, jež by ovšem bylo vyňato z pojistné povinnosti podle § 2 č. 4 pens. zák., nýbrž k povolání samostatnému a nebyl také čekatelem na úřednické místo jiné, jež by podléhalo pojistné povinnosti.

Odvolaatel se však též mýlí, domnívá-li se, že na jeho případ vztahuje se ustanovení § 1 č. 2 pens. zák., neboť odvolaatel nebyl ve shora uvedenou dobu zaměstnancem advokáta.

U odvolatele nešlo o smluvní služební poměr, na nějž by se byly vztahovaly právní předpisy pensijního zákona, kdyby tyto předpisy byly za jeho trvání již platily a nemá proto nárok na započtení této doby jako nepojištěné doby služební.

Dr. J.

JEDNOTA ČESKÝCH KANDIDÁTŮ ADVOKACIE V PRAZE konala dne 1. prosince 1933 svoji řádnou valnou hromadu v zasedací síni Advokátní Komory v Praze, na které kromě změny stanov bylo referováno též o účasti zástupců Jednoty na poradách o osnově nového advokátního řádu. Starostou Jednoty zvolen byl opětně JUDr. Jaroslav Lomberský, náměstkem starosty JUDr. Alfons Welter, jednatelem JUDr. Jan Slaviček. úř.